U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **G. A.**, zastoupené JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2006, č. j. 56 Az 68/2006 - 49,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Evě Poláčkové, advokátce se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, se odměna za zastupování **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Brně dne 27. 10. 2006 se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 20. 2. 2006, č. j. OAM-72/VL-07-04-2006, kterým jí nebyl udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Stěžovatelka zároveň žádala o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů. Této žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 20. 11. 2006, č. j. 56 Az 68/2006 – 73.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce

pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatelka má za to, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu. Správní orgán nezjistil dle jejího názoru přesně a úplně skutkový stav věci, čímž porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění platném v posuzovaném období, a v důsledku toho nesprávně právně posoudil její žádost o azyl. Domnívá se, že správní orgán nepostupoval při posuzování její věci zodpovědně a svědomitě ani z hlediska možného udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, protože její případ lze považovat podle ní za *„případ hodný zvláštního zřetele“* ve smyslu zmiňovaného ustanovení, neboť její zdravotní stav není dobrý a v České republice se léčila s tuberkulózou. Musí nadále pravidelně docházet na kontroly na plicní oddělení a tyto kontroly jsou pro ni životně důležité. Proto je přesvědčena, že v jejím případě existují minimálně překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

S otázkou porušení správního řádu a nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany správního orgánu se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal např. ve svém rozsudku ze 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, dostupném na www.nssoud.cz. Dospěl v něm k závěru, že postupuje-li správní orgán ve věcech azylových tak, že se ujímá odpovědnosti za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale po žadateli o azyl žádá, aby unesl důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby, odpovídá to výkladu čl. 4 bodu pátého tzv. kvalifikační směrnice Evropské Unie (směrnice č. 2004/83EC z 29. 4. 2004, o minimálních zárukách pro udělování a odnímání statusu uprchlíka a komplementárních forem ochrany v členských státech). V tomto konkrétním případě je třeba konstatovat, že správní orgán vzhledem k obecně problematické situaci v zemi původu stěžovatelky vycházel při posuzování žádosti o azyl ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z roku 2005 o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2004, z výroční zprávy Human Rights Watch 2005, ze zprávy International Cisis Group z roku 2005 a z dalších materiálů, které mělo Ministerstvo k dispozici. Co se týče individuální situace stěžovatelky, s tvrzeným příkořím ze strany několika policistů, na jejichž počínání si navíc stěžovatelka ani nestěžovala a neobrátila se na příslušné orgány v zemi svého původu za účelem vyřešení problému a poskytnutí ochrany ze strany mocenských orgánů státu, se Nejvyšší správní taktéž vypořádal, např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, nebo v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54.

Správní orgán navíc v průběhu azylového řízení shledal rozpornost ve výpovědích stěžovatelky a její sestry ohledně událostí, které měly spolu v zemi svého původu sdílet, z čehož pak dovodil nevěrohodnost tvrzení stěžovatelky. Otázkou věrohodnosti tvrzení relevantních důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu s ohledem na nemožnost prokázat v mnoha případech tvrzené skutečnosti jinak, než právě jen věrohodnou výpovědí, v níž nejsou vnitřní rozpory, se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz.

Jestliže v žalobě stěžovatelka namítala pouze obecně nesprávné posouzení skutkového stavu, nelze v kasační stížnosti důvodně vytýkat, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se závěrem správního orgánu o neexistenci překážek vycestování, jestliže shledal výrok podle § 91 zákona o azylu správným, neboť nebyly zjištěny žádné překážky předpokládané v tomto ustanovení, které by bránily stěžovatelce v návratu do vlasti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2004, č. j. 7 Azs 164/2004 - 85, www.nssoud.cz).

K možnosti udělení humanitárního azylu podle ust. 14 zákona o azylu na základě volného správního uvážení správního orgánu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, nebo ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, www.nssoud.cz. Aniž by Nejvyšší správní soud jakkoli zpochybňoval závažnost onemocnění stěžovatelky, ze spisu vyplývá, že tato okolnost vyšla najevo až poté, co bylo vydáno správní rozhodnutí a podána správní žaloba. Stěžovatelka se podle záznamů založených ve spise s TBC léčila až v červnu 2006 a v průběhu správního řízení žádné relevantní důvody v tomto smyslu neuváděla. Za těchto okolností nelze klást k tíži správnímu orgánu, že tuto skutečnost neposuzoval, resp. posoudil tak, že důvody k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu neshledal.

Námitku proti neudělení azylu podle citovaného ustanovení sice stěžovatelka vznesla v doplněném podání k žalobě doručeném soudu dne 3. 4. 2006, nicméně jako *„bianco námitku“* uplatněnou pouze tzv. *„pro forma“*, aniž by specifikovala důvody jejího uplatnění. Pokud námitku špatného zdravotního stavu, odůvodněnou v daném případě onemocněním TBC, stěžovatelka konkretizovala poprvé až v kasační stížnosti, tvoří tato námitka nepřípustné novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v souladu s výše citovaným ustanovením nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud kasační stížnost byla odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatelky, která jí byla soudem ustanovena k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však soud ustanovené zástupkyni, JUDr. Evě Poláčkové, advokátce se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který náleží odměna dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, nevykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu